

秋
の

วังวน
ฤดูใบไม้ร่วง

牢
獄

Kotaro Tsunekawa
恒川光太郎

พระยา หล้าอุทา แปล

BUN SHU

秋
の

วังวน
ฤดูใบไม้ร่วง

牢
獄

คำนำสำนักพิมพ์

ท่านผู้อ่านเคยลองคิดเล่นๆ บ้างหรือไม่ หากเราวนเวียนซ้ำอยู่ในวันเดิมโดยไม่เปลี่ยนไปขึ้นวันใหม่จะเป็นอย่างไร? เหมือนติดอยู่ในยุคของกาลเวลา? หรือว่าเป็นโอกาสทองที่จะได้ทดลองสารพัดเรื่องอย่างไรรี่ที่สิ้นสุด?

‘วังวนฤดูใบไม้ร่วง’ เป็นผลงานชิ้นที่สองของสีเนะคาวะ โคทาโร่ ต่อจาก ‘ตลาดนัดรัตติกาล’ ที่สำนักพิมพ์ของเราออกวางจำหน่ายพร้อมกัน เรื่องราวที่ว่าด้วยเหล่าคนที่ถูกจองจำอยู่ในวันที่ 7 พหุศกียานของฤดูใบไม้ร่วงโดยไม่อาจข้ามไปสู่วันถัดไปได้ และนอกจาก ‘วังวนฤดูใบไม้ร่วง’ ซึ่งเป็นชื่อเรื่องแล้ว ในเล่มนี้ยังประกอบด้วยเรื่องสั้นอีกสองเรื่องซึ่งมีคอนเซ็ปต์ของการถูกจองจำเช่นกัน

งานเขียนของสีเนะคาวะ โคทาโร่มักเจือด้วยความลึกลับ ไม่ได้น่าขนลุกแต่เน้นค้นหา เรื่องราวไม่ได้ชี้ชัดว่าสิ่งใดถูกผิด หรือดำเนินไปตามที่ใครปรารถนา แต่ก็มีเสน่ห์น่าหลงใหลที่จะพาคณะผู้อ่านทุกท่านเข้ามาอยู่ในวังวนจนวางไม่ลงก็เป็นได้

กองบรรณาธิการ

สารบัญ

วงวนฤดูใบไม้ร่วง

7

หายนะเรือเทพ

67

มายาองอกงามยามราตรี

125

วงวนฤตฤใบไม้ร่ง

นี่เป็นเรื่องราวในวันพุธที่ 7 พฤศจิกายน

ฉันลืมตาตื่นด้วยเสียงซ่าๆ เย็นเยียบ ซิลอมถนนลาดยางและแมกไม้
ให้เปียกปอน

ฝนตก ไอเย็นในช่วงรุ่งอรุณแล้ดลอดเข้ามาจากที่ไหนสักแห่ง

นอนฟังเสียงฝนข้างนอกในที่นอนอบอุ่นช่างแสนสุขสบาย

เอาละ ต้องลุกไปเรียนแล้ว

ฉันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สองของมหาวิทยาลัยระบบสี่ปีในโตเกียว

พอออกจากประตูหน้า ฝนก็ซา แสงสว่างยามเช้าเดือนพฤศจิกายน
สะท้อนบนผิวถนนลาดยางเปียกปอน ท้องฟ้าที่เงยหน้าขึ้นมองสูงลิ่วสมเป็น
ฤดูใบไม้ร่วง

หลังเข้าฟังเลกเชอร์ช่วงเช้า ฉันกินอาหารเที่ยงกับยูริเอะ เพื่อนสนิท
ที่โรงอาหารนักศึกษา ฉันมักจะนัดพบกับยูริเอะในยามเที่ยงเพื่อกินข้าวด้วยกัน
เสมอ

ยูริเอะกินข้าวแกงกะหรี่พลางเล่าเรื่องที่ได้ออกไปตกปลาทะเลกับ
ครอบครัวในวันอาทิตย์ที่ผ่านมาให้ฟัง เห็นว่าตกปลาไอนาเมะ*ได้สี่ตัวจาก
ท่านบรินฝั่ง

ฉันกลับมาที่พาร์ตเมนต์ตอนบ่ายสอง หลังอ่านนิตยสารที่ยืมมาจาก
ห้องสมุด ชุกตัวอยู่ในโต๊ะอุ่นขานั่งดูโทรทัศน์ จู่ๆ ก็หนาวเยือกขึ้นมาฉับพลัน
บางครั้งฉันจะรู้สึกเย็นวูบช่วงต้นคอไล่ไปถึงสันหลังโดยไม่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศ

ถึงจะบอกว่าเย็นวูบแต่ก็ต่างจากความหนาวทั่วไป ให้สัมผัสคล้าย
อสรพิษยัักซ์ความยาวรอบลำตัวร่วมเมตรเลื้อยผ่านด้านหลังไปอย่างเงียบเชียบ
ความเงียบสงบแปลกประหลาดเข้าปกคลุมห้องที่ไม่มีใครนอกจาก
ตัวเอง ในห้องมีอสรพิษยัักซ์เร็นกาย

แสงอาทิตย์อัสตงอ่อนจางฉายมาจากช่องว่างของม่านหน้าต่าง
ฉันหยิบซองมาร์ลโบโรและที่เขี่ยบุหรี่ออกจากลิ้นชัก ปกติแล้ว
ฉันไม่สูบนอกห้อง กระทั่งยูริเอะก็คงไม่รู้ว่าฉันสูบบุหรี่

วางแผ่น CD ลงในเครื่องเสียงขนาดเล็กแล้วเปิดเพลง จากนั้น
สูบบุหรี่สองมวนติด

ความหนาวเยือกผ่านพ้นไป

ดนตรีกับบุหรี่ช่วยได้

* หรือปลา Fat greenling เป็นปลาน้ำตื้นที่พบได้ทั่วไปในทะเลญี่ปุ่น นิยมนำมาทำเป็นอาหาร จะอร่อย
ที่สุดช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงถึงฤดูหนาว

หลังจากจบจากโรงเรียนมัธยมปลายที่ชิบะ ฉันก็อาศัยอยู่คนเดียวใน
โตเกียวมาเกือบสองปีแล้ว ปีแรกเข้าร่วมชมรมดนตรี แต่นี่ครั้งเกี่ยวขึ้นมา
เลยลาออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็อยู่คนเดียวเสียเป็นส่วนมาก

เปิดดูของในตู้เย็น ใช้ได้ วันนี้ไม่ต้องออกไปซื้อของข้างนอกก็พอไหว
ใช้ของที่มีอยู่ได้ ฉันหุงข้าว จากนั้นผัดเนื้อหมูกับกะหล่ำปลีปรุงรสด้วยโชยุ
พอจบบื้ออาหารก็อาบน้ำเข้านอน

วันที่ 7 ของเดือนพฤศจิกายนประกาศสิ้นสุดลงเช่นนี้

วันรุ่งขึ้น ฉันเข้าห้องเรียนใหญ่เพื่อฟังเลกเชอร์วิชาจิตวิทยามวลชน
แต่ศาสตราจารย์วัยชราที่ไม่รู้จักหน้าค่าตากลับเข้ามาในห้องเรียน ก่อนจะเริ่ม
บทเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์ ศาสตราจารย์ไม่มีที่ท่าสะกิดใจถึงความผิดพลาด
พวกนักศึกษาไม่คุ้นหน้าที่นั่งอยู่รอบข้างต่างจดโน้ตโดยไม่ได้พูดจา

ฉันกระเตาะลั่นไม่สบอารมณ์อยู่ในใจ นั่งฟังบทเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์
อย่างเหม่อลอย

ที่โต๊ะในโรงอาหาร ยูริอะเริ่มเล่าเรื่องที่ไปตกปลาเมื่อวันอาทิตย์
ฟังไปได้สักหนึ่งในสี่ ฉันก็ขัดจังหวะ “เดี๋ยวลี เรื่องนั้นเคยเล่าแล้วนะ”

เรื่องของยูริอะทั้งเนื้อหาและท่าทางล้วนไม่แตกต่างจากเมื่อวาน
ยูริอะยื่นคอดอย่างฉงน

“เอ๊ะ? เมื่อไหร่ล่ะ”

“เมื่อวาน”

“เอ๊ะ เมื่อวานพวกเราไม่ได้เจอกันสักหน่อย”

“เจอลี ที่นี่ไง” ฉันทัวเราะ มองแกงกะหรี่ของยูริเอะ

“วันพุธเมื่อวานเธอก็กินแกงกะหรี่แล้วก็เล่าเรื่องเดียวกันนี่เลย”

“เมื่อวานวันอังคารต่างหาก”

“ไม่ใช่ซะนะ เมื่อวานวันพุธ วันนี้วันพฤหัสบดีไม่ใช่หรือ”

“วันนี้วันพุธนะ”

พอดูวันที่ในโทรศัพท์มือถือ วันนี่ก็เป็นวันพุธที่ 7 พฤศจิกายน ตามที่ยูริเอะว่า แต่ไม่น่าเป็นไปได้ วันนี้แปลกจริง ทุกสิ่งทุกอย่างยกเว้นตัวฉันทิดปกติ

“เข้าใจผิดไปได้ยังไงเนี่ย” ยูริเอะกระหึ่มยิ้มย่องในชัยชนะ

“บอกแล้วไงว่าเมื่อวานวันพุธ”

ฉันทไม่ยอมแพ้

ฉันทกับยูริเอะยังเถียงกันต่อไปอีกพักหนึ่ง ฉันทยืนยันว่าเมื่อวานเป็นวันพุธไม่ผิดแน่ พลังเล่าด้วยว่าลองคิดดูแล้ว รู้สึกคุ้นเคยเหมือนเคยผ่านวันนี่มาก่อนอย่างประหลาดตั้งแต่เช้า อีกทั้งยังเข้าเรียนผิดวิชา

สุดท้ายพวกเราจึงได้ข้อสรุปว่าฉันทกำลังใช้ชีวิตในวันพุธเดิมซ้ำสอง ยูริเอะถอนหายใจ

“หมายความว่าเธอย้อนเวลากลับมาแค่วันเดียว แบบนั้นใช้ไหม”

ฉันทเอียงคอร้องอืม จริงตามที่เธอบอกว่า

“ยอดเยี่ยม ถ้าเป็นเรื่องจริงก็ได้ออกทีวีเลยนะ ผู้หญิงที่ผ่านวันพุธที่ 7 พฤศจิกายนซ้ำสอง ถ้าอย่างนั้นก็รู้หมดเลยนะสิว่าวันนี้ช่วงบ่ายจะเกิดอะไรขึ้น”

ไม่รู้ทั้งหมดหรอก ฉันทตอบ ที่สำคัญคือเมื่อวานฉันทไม่มีทางรู้ว่าตัวเองจะย้อนเวลากลับมาวันเดิม จึงใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อย ไม่ได้ดูแลแต่ข่าวโทรทัศน์

อย่าว่าแต่รู้หมดเลย แทบจะไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วยซ้ำ ทำให้ประสบการณ์
ที่อาจมีเพียงครั้งเดียวในชีวิตสูญเปล่าไปอย่างน่าเสียดาย

ยูริเอะมองฉันด้วยใบหน้าแสดงความอยากรู้อยากเห็นระคนเวทนา

“เอ้อ แต่ฉันเคยดูหนังที่มีเรื่องประมาณนี้นะ”

หลังพูดคุยกับยูริเอะที่ร้านโคนทหน้าสถานีอีกสักพัก พวกเราก็
แยกกัน

คืนนั้นฉันกินข้าวเย็นข้างนอก กินซูชิจานหมุนใกล้บ้านไปแปดจาน
ก็คิดเงิน ปกติฉันไม่เข้าร้านซูชิจานหมุนคนเดียว เพราะมันออกจะหรุหรา
เกินตัว แต่วันนี้รู้สึกอยากลองให้กับปาฏิหาริย์เล็กๆ

ฉันซ่อนงานพลาดครุ่นคิดถึงเหตุมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ถ้า
รู้อาจจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคตยังพอว่า แต่ฉันย้อนเวลากลับมาเพียงแค่วันเดียว
และวันนั้นกำลังจะสิ้นสุดลง คิดแล้วก็รู้สึกเศร้านิดหน่อย

วันรุ่งขึ้น ฉันลืมตาตื่นด้วยเสียงฝนพรำ พอลุกขึ้นจากเตียงได้ก็กด
โทรศัพท์มือถือดูวันที่

วันพุธที่ 7 พฤศจิกายน

ย้อนกลับมาอีกแล้ว

ถ้ารู้ว่าจะย้อนกลับมา เมื่อวานตอนเข้าร้านซูชิจานหมุนฉันคงเลือก
กินซูชิจานแพงๆ ให้นำใจกว่านี้

ลองไปมหาวิทยาลัยดูก่อน

ฉันไม่มีกะจิตกะใจจะเข้าเรียน จึงไปซื้อหนังสือที่สหกรณ์มานั่งอ่าน
ที่มานั่งฆ่าเวลา

ยูริเอะลืมนึกหาที่พุดคุยเมื่อวานไปจนหมด เมื่อเธอเริ่มเล่าเรื่องที่
ไปตกปลาตรงหน้าจวนแกงกะหรี่ ฉันจึงอดไม่ได้ที่จะพุดเรื่องปรากฏการณ์
ย้อนเวลาตั้งแต่แรก แม้จะไม่แสดงออกมาทางสีหน้า แต่ก็หลบเหนียวหน้า
อยู่ในใจ เธอแสดงปฏิกิริยาเช่นเดียวกับเมื่อวันก่อน

“ยอดเยี่ยม ถ้าเป็นเรื่องจริงก็ได้ออกทีวีเลยนะ ถ้าอย่างนั้นก็รู้หมดเลย
นะสิว่าวันนี้ช่วงบ่ายจะเกิดอะไรขึ้น”

ยูริเอะที่อยู่ตรงนี้เป็นคนเดิมกับยูริเอะคนเมื่อวาน หรือว่าคนละคน
กัน ฉันจึงงอหน้ายูริเอะอย่างเอือมระอา

“ว่าแต่ว่า” ยูริเอะว่า “ไอไม่ต้องทำอะไรเธอ”

“อะไรที่วุ่นอะไรเธอ”

“ไม่รู้สิ แต่ก็น่าจะมีอยู่ไม่ใช่เธอ เอ้า พวกแรงกระตุ่นหรือเป่าหมาย
ให้ย้อนกลับมาวันหนึ่งนะ อ๊ะ เหมือนจะเคยดูหนังที่มีเรื่องประมาณนั้นนะ
ย้อนกลับไปในอดีตไปช่วยชีวิตใครบางคนนะ”

ฉันส่ายศีรษะไปมา

แรงกระตุ่นหรือเป่าหมาย

ฉันไม่ได้ย้อนกลับมาด้วยความตั้งใจของตัวเอง จะมีอะไรแบบนั้น
ได้อย่างไร

เมื่อคืนหลังกลับจากร้านซูชิ ฉันดูข่าวอย่างตั้งอกตั้งใจจึงรู้ว่าวันนี้
ทั้งวันจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น แต่ต่อให้รู้อนาคต ก็ไม่มีคดีฆาตกรรมหรือ
อุบัติเหตุจรรยาที่อาจแล้วคลาดหากฉันสอดมือเข้าไปช่วยแต่เข้า หรือต่อ
ให้มีจริง ฉันก็ไม่คิดว่าการย้อนกลับมาจะเป็นไปเพื่อให้ฉันโทรศัพท์เตือน
คนที่ไม่รู้จักหน้าค่าตากันมาก่อน

บางที... อาจเกิดอุบัติเหตุอะไรบางอย่าง ทำให้ฉันย้อนรอยวันหนึ่ง
ของฤดูใบไม้ร่วงนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยปราศจากเป้าหมาย

ฉันกินพิซซ่าเป็นมือเย็น สั่งพิซซ่าขนาดกลางให้มาส่งที่อพาร์ทเมนต์
แล้วกวาดคนเดียวเกลี้ยง เมื่อเปิดประตูเย็นก็พบเนื้อหมูและกะหล่ำปลี
ที่น่าจะใช้ไปหมดแล้ว นำขยะแขยงเหลือจะกล่าว

คิดดูดีๆ แล้วไม่มีอะไรแน่นอนแม้แต่อย่างเดียว ฉันกินไปแล้ว
หรือแค่มีความทรงจำของการได้กิน เมื่อของตั้งให้เห็นอยู่ตรงหน้า คิดอย่าง
เป็นกลาง เท่ากับว่าฉันเพียงแต่มีความทรงจำของการได้กินไม่ใช่หรือ

ฉันชงกาแฟลางครุ่นคิดอย่างเหม่อลอย
เอาละ ถ้าพรุ่งนี้ยังเป็นวันพุธจะทำอย่างไร
ลองตั้งคำถามกับใครบางคนในศิรัษะ
ฉันทำอะไรลงไปหรือเปล่านะ นี่เป็นการลงโทษหรือคำสาปอะไร
จำพวกนั้นหรือเปล่า หรือว่าสมองฉันผิดเพี้ยนไปโดยไม่รู้ตัว

ไม่มีใครตอบ สายลมแรงพัดกุญแจกรียว ต้นไม้ใบหญ้าไหวเอน ไฟนีออน
ในห้องกะพริบ ได้ยินเสียงสุนัขหอนมาแต่ไกล

ความเย็นยะเยียบมาเยือน

ถ้าวันนี้ไม่นอนในห้อง แต่ไปอยู่ที่อื่นจะเป็นอย่างไรนะ ฉันคิดพลาง
พบวันบุหรี ถ้าเปลี่ยนสภาพแวดล้อมอาจไม่ต้องย้อนรอยกลับมาที่วันพุธก็ได้
จริงด้วย ไปแมนชั่นของยูริเอะดีกว่า

เมื่อก่อนฉันเคยไปค้างที่แมนชั่นของยูริเอะหลายครั้ง แมนชั่นสวยเก๋
ติดตั้งแอร์ใต้ล็อก จัดอยู่ในจำพวกห้องชั้นดีสำหรับนักศึกษาที่อยู่คนเดียว

ฉันจัดแจงโทรศัพท์ไปหายูริเอะ

เสียงยูริเอะจากอีกฟากของหูโทรศัพท์ฟังดูห่างเหินกว่ายามที่ียงอยู่หลายส่วน ฉันขอร้องว่าอยู่ในห้องคิดถึงเรื่องย้อนเวลากลับมาวันพุธซ้ำไปมา แล้วก็เกิดหวาดผวา อยากขอไปค้างด้วย

ยูริเอะหัวเราะเสียงใสและบอกว่า ตอนนี้แฟนมาหาที่ห้องนะขอโทษนะ

ฉันพยายามปิดบังความหวั่นไหว ตอบไปว่า งั้นเธอ ทางนี้ต่างหากต้องขอโทษที่จู่ๆ ก็โทร.มา ไว้เจอกันใหม่พรุ่งนี้นะ แล้วตัดโทรศัพท์

จนถึงวินาทีนั้น ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ายูริเอะมีแฟน ฟังเรื่องที่เธอเล่าว่าวันอาทิตย์ไปตกปลากับครอบครัวแล้วยังคิดลอยๆ ว่าเห็นที่จ๊ะไม่มีแฟนฉันเป็นเพื่อนกับเธอมาตั้งแต่เรียนห้องเดียวกันสมัยปีหนึ่ง ตอนนั้นก็ใกล้จะสองปีแล้ว แต่กลับหลีกเลี่ยงหัวข้อทำนองนี้เรื่อยมา

ยูริเอะมีแฟนอยู่แล้ว แต่ที่ผ่านมากลับไม่เคยเล่าให้ฉันฟังเลย

ไม่ใช่ว่าอยากสอดรู้เรื่องที่ยูริเอะไม่อยากเล่าหรอก แต่เราเป็นเพื่อนกัน จะไม่ห่างเหินไปหน่อยเธอ

หรือในสายตายุริเอะอาจไม่เห็นฉันเป็นเพื่อน... แต่ถึงจะคิดอย่างนั้นก็ไม่ใช่จะเป็นไร ความจริงฉันก็ไม่ได้เห็นยูริเอะเป็นเพื่อนเหมือนกัน แค่อยู่ด้วยกันเพราะความเหงาเท่านั้น... ก็แค่หลอกใช้ประโยชน์ ลองคิดดูแล้ว เธอจะเชื่อเรื่องที่ฉันย้อนกลับมาในวันพุธจริงหรือเปล่าก็ยังน่าสงสัย ถ้าสถานะเรากลับกันฉันเองก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน ป่านนี้เธออาจหัวเราะเยาะฉันลับหลังอยู่กับแฟนสองคน...

ฉันหมกมุ่นอยู่กับเรื่องไร้แก่นสารนี้ซ้ำไปมาด้วยความรู้สึกน่าสมเพช

เลยสามทุ่มไปเล็กน้อย ฉันทลุกขึ้นเปลี่ยนเสื้อผ้าออกไปข้างนอก อยู่
เฉยๆ ในห้องก็ยิ่งจิตตก

เมื่อถูกยูริอะปฏิเสธ ฉันทก็ไร้ที่ไป จึงคิดว่าจะไปเช่าวิดีโอมาดูที่ห้อง
ขณะเดินเตร็ดเตร่ไปตามถนนยามค่ำคืนที่แสงไฟสาดส่อง ความคิดก็วาบ
เข้ามา

ถ้าอยู่ข้างนอกตลอดคืนแล้วจะเกิดอะไรขึ้น บางทีถ้าตื่นทำอะไรอยู่
ตลอดเวลา ฉันทอาจไม่ย้อนกลับไปสู่วันที่ 7 พฤษจิกายน ทดลองดูดีกว่า
วันนี้จะอยู่ข้างนอกไม่นานทั้งคืน

นั่งสูบบุหรี่อยู่บนม้านั่งขึ้นน้ำค้างยามวิกาลในสวนสาธารณะอยู่ดีๆ
หัวร้างก็ร้อนวูบ

ฉันทเหลียวมองไปรอบสวนสาธารณะมีตสนิหรั้งคน จู่ๆ ปลายนิ้วเท้า
และหัวเข่าก็อุ่นวูบ

ทำไมกันนะ เยื่อบางเบาอบอุ่นที่มองไม่เห็นรอยตัวเข้าห่อหุ้มฉันท
แม้จะผิวเผินก็ให้สัมผัสประหนึ่งผ้าห่มนุ่มนวล

เมื่อรับรู้ถึงมันสักครั้งแล้ว สัมผัสของผ้าห่มล่องหนก็แรงกล้าขึ้น
ทันควัน อ่า นี่คือความฝัน ฉันทคิด ครึ่งหนึ่งของสติสัมปชัญญะบ่งบอกว่า
ฉันทยังอยู่ในสวนสาธารณะ แต่อีกครึ่งหนึ่งของสติสัมปชัญญะแจ้งว่าฉันทนอน
อยู่ที่ผ้าห่ม

การเดินทางใต้เชือกเหนือเส้นแบ่งพรมแดนอันสุมเสียงคำเนิ่นไปไม่นาน
นัก

ผืนดินใต้เท้าแปรสภาพเป็นบึงมีตมิดในพริบตา ฉันทจมดิ่งราวจะ
หลอมละลายลงไปใต้อีกฟากฝั่งของความอบอุ่น

ฉันสะบัดผ้าห่มยื่นร่างท่อนบนขึ้น
ยามเช้าในห้องของตัวเอง เสียงฝนปรอยดังแว่วมา
คล้ายคลึงคล้ายคลึงว่ายังสูบบุหรี่อยู่บนม้านั่งในสวนสาธารณะ
เมื่อครู่นี้ แต่กลับไร้รสชาติของความเป็นจริง
ตรวจดูเสื้อผ้าก็พบว่าสวมกางเกงยางยืดสีเทาและเสื้อยืด ชุดใส่อยู่
ห้องของฉัน เครื่องสำอางก็ถูกลบทิ้ง

ฉันเหม่อลอยคิดอะไรไม่ออกอยู่ชั่วขณะ
ไม่ต้องดูก็เดาออก แต่ฉันยังคงวันที่ในโทรศัพท์มือถือ
วันพุธที่ 7 พฤศจิกายน เวลา 6:23 นาฬิกา

วันพุธที่ 7 พฤศจิกายนยังคงดำเนินต่อไป
เมื่อแรกฉันยังนับอยู่ว่าตัวเองย้อนกลับไปกี่หนแล้ว แต่มันก็คลุมเครือ
อย่างรวดเร็ว นั่นเพราะนอกจากความทรงจำของตัวเองแล้ว ทุกสิ่งล้วนย้อน
กลับสู่สภาพเดิมในยามรุ่งอรุณ ไม่อาจหลงเหลือบันทึกใดๆ ไว้ เกิดเคลือบ
แคลงความทรงจำของตัวเองเมื่อไหร่ก็จบเมื่อนั้น เป็นวันที่ 7 พฤศจิกายน
ครั้งที่เจ็ด หรือว่าเป็นวันที่ 7 พฤศจิกายนครั้งที่แปดกัน ยืนยันอะไรไม่ได้
เลย

น่านหัตถ์จรรยา พอย้อนกลับมาวันเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายครั้งเข้าก็เริ่ม
รู้สึกเหมือนโลกเป็นเช่นนี้มานับนาน ประวัติศาสตร์ก่อนวันที่ 7 พฤศจิกายน
หรือความทรงจำของผู้คนรวมถึงฉันเอง ล้วนแล้วแต่เป็นของปลอมที่ถูกสร้าง
ขึ้นอย่างแยบยลเพื่อตบตาโลก โลกมีเพียงวันที่ 7 พฤศจิกายนแต่แรกแล้ว
ไม่ใช่หรือ

ในแต่ละวันฉันโดดเรียนไปเดินเตร็ดเตร่ในเมือง ไม่ก็ไปมหาวิทยาลัย
แต่นั่งเหม่ออยู่ที่ม้านั่งไม่เข้าเรียน อย่างไม่อย่างหนึ่ง

ฉันเลิกไปกินข้าวกับยูริอะ เธอเป็นเพียงตุ๊กตาที่พร่ำพูดเรื่องเดิม
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มนุษย์คนอื่นก็ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน พอถึงเวลาอาหารเที่ยง ฉันก็
เดินออกจากประตูมหาวิทยาลัย ไปกินอาหารในร้านตามแต่เลือก

เล่นการพนันก็ดี ชื่อของแบบบ้ำระห่ำก็ได้ อยากลองอะไรก็ได้ทั้งนั้น
ช่วงแรกฉันก็ซื้อของบ่อยๆ แต่เข้าวันรุ่งขึ้นพอคิดจะใส่เสื้อโค้ตตัวโปรดที่เพิ่ง
ซื้อมาหรือฟังแผ่น CD ของเหล่านั้นก็ไม่อยู่เสียแล้ว ไม่ว่าจะซื้ออะไรก็ได้
ครอบครองเพียงชั่วคืนเดียว เมื่อถึงเช้าของวันถัดไปมันก็หายสาบสูญประหนึ่ง
หมอกควัน เงินกลับมาที่กระเป๋าสตางค์ (หรือบัญชี)

ฉันตัดสินใจไปดูภาพยนตร์และละครเวทีที่แสดงอยู่เป็นการชั่วคราว
แต่เพื่อไม่ให้ความบันเทิงที่มีอยู่หมดไปอย่างรวดเร็ว จึงอดใจไว้ไปดูประมาณ
สามวันครั้ง อะไรที่ถูกใจก็ไปดูซ้ำอีกหลายครั้ง

คืนหนึ่ง หลังดูภาพยนตร์จบ ฉันเข้าไปในคาเฟ่บาร์ 'ริงโกะยะ'
ในย่านการค้าแถบหน้าสถานีใกล้บ้าน สั่งสปาร์กิ้งไวน์มาดื่มคนเดียว

วันที่ 7 พฤศจิกายน โชคดีที่ไม่ได้เป็นคนเมาเรือที่กำลังขึ้นเรือเฟอร์รี่
ไปฮอกไกโด โชคดีที่ไม่ใช่วันที่เริ่มต้นด้วยอาการเมาค้าง ไม่ใช่วันจัดพิธีศพ
ของพ่อแม่บังเกิดเกล้า

ฉันโชคดี โลกนี้คงมีคนที่ไม่ควรรู้ว่าโลกเราคำเนินย่ำช้ารอยเดิม

วันเดียวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความหวังคือการคิดว่ายังมีวันพรุ่งนี้ วันที่ในปฏิทินถูกเขียนทับด้วยวันที่ 7 พฤศจิกายนจนหมดสิ้น ทั้งวันคริสต์มาส วันปีใหม่ วันเปิดภาคเรียน วันที่หนาวอ่อนแตกตาในฤดูใบไม้ผลิ สายลมของแรกฤดูร้อน ไม่มีวันมาเยือนอีกต่อไป

โลกเปลี่ยนลักษณะของมันไปโดยสิ้นเชิง

สิ่งนี้จะจบลงเมื่อไรกัน

หยาดน้ำตาไหลร่วงเป็นทาง

ฉันพยายามไม่คิดอะไรสักสิ่ง หากเมื่อคำนึงถึงสถานการณ์ที่ตนเองเป็นอยู่ก็เกิดควบคุมอารมณ์ไม่ได้

ชายแปลกหน้าในชุดสูทนั่งลงข้างๆ พยายามปลอมโยนฉันอย่างไม่เข้าท่า ฉันได้แต่สะอึกสะอื้นคร่ำครวญ

เมื่อคิดเงินออกจากร้านไป พนักงานบริษัทที่ช่วยปลอมฉันเมื่อครู่ก็ไล่ตามมา บอกว่าจะขึ้นแท็กซี่ไปส่งถึงบ้าน

ฉันปฏิเสธอย่างละมุนละม่อม พนักงานบริษัททำคอตผละไปอย่างว่าง่าย เมื่อเดินอาบสายลมยามราตรี ความอบอุ่นของผ้าห่มก็โรยตัวลงพาฉันโผล่ลี้วไปยังรุ่งอรุณ

2

และแล้วจุดหักเหครั้งใหญ่ก็มาเยือน

วันที่ 7 พฤศจิกายนครั้งที่สี่สิบห้าหรือสี่สิบหกจากการคำนวณในศิระษอันคลุมเครือ

วันนั้นฉันนั่งอ่านฟ็อกเก็ตบุ๊กที่ซื้อจากร้านหนังสือที่แวะระหว่างทาง บนม้านั่งในรั้วมหาวิทยาลัย เป็นม้านั่งตัวโปรดที่ตั้งอยู่ใต้ต้นแปะก๊วยแต่ม สีเหลืองทอง

“ขอนั่งข้างๆ ได้ไหมครับ”

เสียงหนึ่งร้องทักระหว่างที่ฉันกำลังจะหลุดเข้าสู่โลกของตัวอักษร

เงยหน้าขึ้นก็พบชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ แก้มตอบ ผิวขาว สวมเสื้อ

โค้ตหนัง ดวงตาทอแววเฉลิยวฉลาด

เขาเป็นคนแปลกหน้า ฉันตื่นเต้นจนลมหายใจติดขัด ฉันมักมานั่ง ที่ม้านั่งตัวนี้เสมอ ที่ผ่านมานี้ไม่เคยมีใครมานั่งข้างๆ ฉันมาก่อนเลย นั่นแสดงว่า เรื่องนี้มีความหมายถึงความจริงบางประการ

“ฮะ เชิญคะ”

ชายหนุ่มหย่อนตัวลงข้างฉันแล้วเงยไปทักหนึ่ง ก่อนเปิดปากขึ้น ในที่สุด

“อ่านอะไรอยู่นะ”

“อ้อ นี้นะ” ฉันวางหนังสือหุ้มปกคว่ำลงบนเข่าก่อนตอบอย่างไร้สติ

“หนังสือ”

“อ้อ คุณรู้แล้ว” ชายหนุ่มยิ้มเฟื่อน “หนังสือเรื่องอะไรละ ถ้ามแบบนี้ จะสอดรู้ไปหรือเปล่าล่ะ”

ฉันปิดหนังสือ

“รีเฟลย์ ของเคน กริมวูด”

“จริงหรือ”

หนังสือที่ฉันถืออยู่ในมือคือเรื่อง ‘รีเฟลย์’ ของเคน กริมวูดจริงๆ เป็นเรื่องของผู้ย้อนกลับมาแก้ไขชีวิตตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า

“ตรงตัวเลขนะ แบบนี้นี่เอง กำลังศึกษาอยู่สินะ”

“คุณคือ...”

“ผมเป็นพวกเดียวกับเธอ”

ชายหนุ่มยึดตัวขึ้น

“เพื่อนาคูเลขนะ ติดแหง็กอยู่ในวันที่ 7 พฤศจิกายนไปเรื่อยๆ แบบนี้นะ”

ฉันทอดกลิ่นแรงกระตุ้นที่จะร้องไห้โธโธเข้ากอดชายหนุ่มคนนี้ ในสายตามองเห็นเขาเป็นมนุษย์เพียงผู้เดียวที่ปรากฏตัวขึ้นในโลกของเหล่าแอนดรอยด์แสนประณีตสมจริง

“เพิ่งเคยเจอคนแบบเดียวกันครั้งแรก” ฉันทระบายลมหายใจอย่างโล่งอก “นึกว่ามีฉันทคนเดียวเสียอีก”

“เข้าใจความรู้สึกนะ ผมชื่อริวอิจิ ผมย้อนมาในวันที่ 7 พฤศจิกายน เป็นครั้งที่ห้าสิบแล้ว เธอละ”

ฉันทเบิกตากว้าง บอกชื่อของตัวเองไป

“โห... ฉันทยังแค่ครั้งที่ยี่สิบห้าอยู่เลย” มองหน้าชายที่แนะนำตัวว่าชื่อริวอิจิแล้ว คำถามก็พรั่งพรู

“นี่ นี่มันเรื่องอะไรกันเธอ ทำไม่ถึงเกิดอะไรแบบนี้ขึ้น ทำไมถึงรู้ว่าฉันทรีเพลย์กลับมาละ”

“รีเพลเยอร์” ริวอิจิว่า “ผมเรียกคนที่รีเพลย์กลับไปมาว่าแบบนี้มาก่อนหน้านี้อะไปดื่มเหล้าที่ร้าน ‘ริงโกะยะ’ ไซโหม ผมก็อยู่ในร้าน เอนั่งเก้าอี้ตัวริมสุดของเคาน์เตอร์บาร์... ตี๋มไปร้องไห้ไป ผู้ชายสวมสูทหลบล้างปลอบเธอด้วย มันสะกดตาดันิดหน่อยนะ วันรุ่งขึ้นผมไปที่ร้านเดิม ช่วงเวลาเดิม ปรากฏว่าที่นั่งริมสุดของเคาน์เตอร์บาร์ว่างเปล่า เรื่องนั้นทำให้ผมรู้นะ เพราะ

ในร้านวันนี้และเมื่อวานควรมีลูกค้ากลุ่มเดียวกัน เลยคิดได้ว่าผู้หญิงที่ร้องไห้คนนั้นคงเป็นรีเพลเซอร์ เป็นพวกเดียวกับผม”

ริวอิจิพูดต่อ

“การตามหาตัวเธออุปสรรคเยอะน่าดู แทบจะตัดใจไปแล้ว แต่ก็คิดว่าอาจได้เจอกันที่ไหนสักแห่ง ผมเลยเฝ้าดูแถวป้ายรถเมล์แล้วก็หน้าสถานีวันนี้ตอนเห็นเธอที่หน้าสถานี ผมดีใจมาก แล้วก็แอบสะกดรอยตามมาขอโทษทีนะ”

“ขอบคุณนะที่หาฉันเจอ” ฉันทาบซึ่งจากใจจริง

ริวอิจิบอกฉันว่าเรามีพรคพวก

“กำลังจะไปเจอ ไปด้วยกันเถอะ”

ริวอิจิอธิบายแนวคิดของตัวเองเกี่ยวกับการรีเพลซ์ระหว่างเดินไปด้วยกัน

“คิดว่าเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่หาได้ยาก”

เขาพูดฉะฉาน

“จะว่ายังไงดี เหมือนการโคจรของดาราศาสตร์นั่นแหละ การหมุนเวียนเป็นวงกลมคือรูปแบบพื้นฐานอย่างหนึ่งของการดำรงอยู่ของสิ่งต่างๆ ใช้ไหม กระแสน้ำของแม่น้ำก็ยังหมุนตัวเป็นเกลียวในบางครั้ง”

“นี่ ถ้าอย่างนั้นวันที่ 8 พฤศจิกายนจะไม่มีวันมาถึงแล้วหรือ คิดว่าจะไม่มีวันมาถึงแล้วหรือเปล่า”

ริวอิจิส่ายศีรษะ

“ไม่รู้สิ คุณอินุไคบอกว่าต้องมาแน่... เอาเถอะ ถ้าถามว่าเชื่อทางไหน ผมก็คิดว่าต้องมาถึงเข้าสักวันละนะ”

“คุณอินุไค?”

“รีเพลเยอร์ที่พวกเรากำลังจะไปพบ เรื่องนั้นไว้ก่อน การที่เราย้อนกลับมาในวันที่ 7 พฤศจิกายนอาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเพราะสมควรเกิดอยู่แล้ว อาจไม่ใช่เรื่องต้องใส่ใจเป็นพิเศษก็ได้”

ริวอิจิว่าต่อไป

“เอาเถอะ แนวคิดหนึ่งก็คือ... ถ้าเปรียบเทียบช่วงเวลาประวัติศาสตร์ อวกาศตั้งแต่การเกิดปรากฏการณ์บิกแบงจนถึงตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งวัน เวลาที่มนุษย์ชาติปรากฏขึ้นในโลกก็เป็นช่วงระยะเวลาไม่ถึง 0.01 วินาที ไม่มีใครรู้หรอกว่าห้วงเวลาที่ยิ่งใหญ่อื่นไหลไปในลักษณะไหน กาลเวลาอาจจะรีเพลย์ซ้ำไปมาสักห้าพันครั้งทุกสามสิบล้านปีก่อนเคลื่อนไปข้างหน้าต่อต่อให้เกิดการรีเพลย์ซ้ำห้าพันครั้งในยุคครีเทเชียส* หรือยุคแคมเบรียน** ก็เชื่อว่าจะได้จากการสำรวจชั้นดินนี่นา นี่แค่อาจเป็นครั้งแรกที่มนุษย์ได้ย่างเท้าเข้าไปในช่องว่างระหว่างกาลเวลา อาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ในประวัติศาสตร์กาลเวลามวลรวม ปล่อยไว้สักหนึ่งอาจกลับมาเคลื่อนไหวตามปกติก็ได้”

“มองโลกในแง่ดีจริงนะ!”

“แบบนั้นดีกว่าน่า คิดมากไปก็เชื่อว่าจะได้อะไรขึ้นมา”

เมื่อพ้นประตูมหาวิทยาลัย ริวอิจิก็เรียกแท็กซี่

ฉันทับริวอิจิลงจากแท็กซี่ที่หน้าทางเข้าสวนสาธารณะ

* ยุคหนึ่งของทางธรณีกาล อยู่ประมาณ 145 ล้านปี - 66 ล้านปีก่อน เป็นยุคที่ต่อจากยุคจูแรสซิก และเป็นยุคที่มีไดโนเสาร์มากที่สุด

** อยู่ช่วง 542 ล้านปี - 488 ล้านปีก่อน เป็นยุคที่สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ถือกำเนิดขึ้นมากมาย

เป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ เราเดินไปตามทางสายเล็กรอบล้อม
ด้วยต้นไม้และต้นไม้โอ๊กแซมสีสนไปสู่อลานกว้าง

ที่ลานกว้างนั้นมีน้ำพุพุ่งเป็นพวยฝอย

ชายไว้หนวดหรือผมแหร้มสวมแว่นกันแดดกลมและหมวกปีกกลม
เหมือนจอห์น เล่นนอนนึ่งอยู่บนม้านั่งหน้าน้ำพุ

“คุณอินุไค”

ชายสวมหมวกปีกกลมเงยหน้าขึ้น แว่นกันแดดปิดทำให้อ่าน
สีหน้าไม่ออก เขาทักด้วยน้ำเสียงเนิบช้า

“โอ้ ริวอิจิจุง พาแฟนมาด้วยเธอ”

“ผู้หญิงที่ผมเคยเล่าให้ฟังว่าตามหาอยู่ใจใครบ ที่ว่าเห็นที่ร้านเหล้า...
นักศึกษามหาวิทยาลัย A”

“ฉันชื่ออินุไค ยินดีที่ได้รู้จัก” คุณอินุไคยื่นมือมาทางฉัน “เธอเอง...
ในที่สุดก็ได้พบน้ำพุแห่งการเยียวยา ยินดีด้วย”

ฉันบอกชื่อตัวเอง แล้วจับมือเขา รู้ตัวอีกทีรอบข้างก็มีผู้คนมา
ชุมนุมกันประมาณสิบห้าคน ทั้งหนุ่มแก่หญิงชาย ตั้งแต่เด็กมัธยมต้นไปจนถึง
วัยชรา

สุภาพสตรีท่าทางอัยาศัยดีจึงหมาพูดเคลใส่เสื้อก้าวออกมาข้างหน้า

“อ้าว ริวอิจิจุง ถ้าไม่แนะนำให้พวกเราารู้จักบ้างก็แย่สิจ๊ะ”

ฉันถูกรุมซักถามในทันที จึงแนะนำตัว และเล่าว่าริวอิจิจึงเป็นคนพาฉัน
มาที่นี่

พวกเขาทุกคนล้วนเป็นรีเฟลเยอร์ พรรคพวกที่ถูกกักขังอยู่ในวันที่ 7
พฤศจิกายนทยอยกันแนะนำตัวกับฉันทีละคน

ใครบางคนถามขึ้น

“วันนี้เป็นครั้งที่เท่าไรของไอจิงแล้วล่ะ”

“คิดว่าวันนี้ น่าจะเป็นครั้งที่สี่สิบห้าไม่กี่สี่สิบหกนะคะ เอ่อ... แล้วพวกคุณอื่น ๆ ไคล่คะ”

คุณอินุโคพยักหน้า

“ของฉัน... เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนะ จำไม่ได้แล้วแฮะ พอเกินจากครั้งที่ห้าสิบฉันก็เลิกนับแล้ว เอาเถอะ คิดว่าน่าจะเป็นครั้งที่ร้อยมานานิดหน่อยเท่าไรก็ช่างหัวมันเถอะ จะครั้งที่ห้าหรือห้าสิบครั้งมันก็วันเดียวกันอยู่ดีนั่นแหละ”

ฉันเพิ่งรู้ตอนพูดคุยกับริวจิ จำนวนครั้งที่ย้อนกลับมาในวันที่ 7 พฤติกรรมของแต่ละคนแตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีใครรู้ว่าวันที่ 7 พฤติกรรมเริ่มย้อนกลับมาเป็นครั้งแรกเมื่อไหร่ เป็นปรากฏการณ์ที่เพิ่งเริ่มขึ้นเมื่อไม่นานมานี้หรือย้อนกลับมาตั้งแต่สมัยบรรพกาลเนิ่นนานแล้วกันแน่ พวกเราไม่มีทางรู้เลย

คุณอินุโคส่งสายตาไปยังคุณลุงใส่เสื้อวอร์มสวมหมวกเบสบอล

“คนนั้นถูกเรียกว่าผู้อาวุโส อยู่มานานกว่าฉันมาก เห็นว่าเกินห้าร้อยครั้งไปแล้วนะ”

เมื่อรู้สึกถึงสายตาของพวกเรา ผู้อาวุโสก็ผุดยิ้มเดินเข้ามา ทั้งเส้นผมและเครามีสีขาวแซมประปราย ฉายาผู้อาวุโสไม่ได้มาจากจำนวนครั้งในการรีเพลย์เท่านั้น แต่ดูจะเหมาะกับบุคลิกอื่นอีกด้วย

“แหม ดินะที่มาเจอที่นี่ คุณหนูคงเหงาสิท่า”

“เอ่อ ห้าร้อยครั้งแล้วหรือคะ”

“ไม่หรือ” ผู้อาวุโสสายศีรษะหัวเราะ “นี่เป็นบททดสอบที่พระเจ้า

ประธานมาให้ ต้องพากเพียรทำความดีเอาไว้”

หญิงวัยกลางคนสวมแว่นแทรกเข้ามาร่วมวง มือหนึ่งถือเหล้าบ๊วย
ดอง

“แหม ท่านผู้อาวุโส อาจไม่ใช่บททดสอบ แต่เป็นรางวัลจากพระเจ้า
ก็ได้ล่ะคะ”

“แล้วแต่ใครจะคิดล่ะนะ”

ผ่านไปอีกชั่วคราว สิบห้าคนที่ชุมนุมกันอยู่ก็กระจายกันไปเป็นกลุ่ม
ย่อยๆ

“มื่อกลางวันแล้ว พวกเราก็กินเถอะ”

คุณอินุไคลุกขึ้น รีวอิจิบอกฉัน

“ส่วนมากทุกคนอยู่ที่นี้ตั้งแต่ช่วงเช้าถึงประมาณบ่ายโมงนะ เวลา
ประมาณนี้ก็สลายตัวกันแล้ว”

ฉันเอ่ยถาม

“ทุกคนมีกันอยู่เท่านี้หรือคะ”

“วันนี้มีคนไม่มาด้วย แต่ก็ยังน้อยใช้ไหมล่ะ” คุณอินุไคหัวเราะ
“ถ้าตามหาดีๆ ก็อาจเจออีก ถ้าเธอเจอพวกเดียวกันแถวๆ นี้ก็บอกเขาเรื่อง
สวนสาธารณะนี้ด้วยนะ คงหาง่ายนะ”

คุณอินุไคเสริมว่าเขียนเรื่องสวนสาธารณะนี้ลงในเว็บบอร์ดคสนทนา
ทางอินเทอร์เน็ต ในบอร์ดฝากข้อความในสถานีอยู่ทุกวัน แต่คนก็แทบไม่เพิ่ม
ขึ้นเลย

พวกเราสามคนเข้าไปในภัตตาคารอาหารจีน นั่งล้อมโต๊ะกลม คุณ

อินุโคสั่งอาหารอย่างคล่องแคล่ว

“เอ่อ แล้วคนอื่นๆ ละคะ”

“ก็แล้วแต่คนนะ บางคนก็กลับบ้าน บางกลุ่มไปเที่ยวต่อ อย่างคุณ ซาซาสึกะนะมักยืนกรานว่าทุกคนควรอยู่ด้วยกันตลอดเวลา... เพราะมีท่าน เคานต์ลมเหนือออกมาล่ะ”

“ท่านเคานต์ลมเหนือ?”

คุณอินุโคส่งสายตามองฉันกับริวจิอิสลับกันไปมา ริวจิอินิ่งเงิบ

“เคยเห็นอะไรสีขาวๆ หรือเปล่า”

“เอ” ฉันเอียงคอ

“อย่างนั้นหรือ ยังไม่รู้ชื่อไหนอืหน้ออะไรสินะ”

คุณอินุโคเล่าเรื่องตอนพบท่านเคานต์ลมเหนือให้ฟัง

ฉันเห็นท่านเคานต์ลมเหนือครั้งแรกตอนกินอาหารอยู่ที่ภัตตาคาร ชั้นเจ็ดของห้างสรรพสินค้าที่ชิบูยะ ฉันนั่งอยู่ริมหน้าต่าง มองเรื่อยเปื่อยลงไป ที่เมืองด้านล่าง

จู่ๆ สิ่งนั้นก็ปรากฏขึ้นกะทันหันที่สุดปลายสายตา ท่ามกลางความ พลุกพล่านของชิบูยะเบื้องล่าง

แวบแรกเข้าใจว่าเป็นมนุษย์ แต่พอเพ่งดูถึงได้เห็นว่านั่นเป็นรูปทรง ประหลาดสีขาวที่ยากจะบอกว่าเป็นอะไร

มีคลุมผ้าขาวโปร่งวาววาวไว้ เจ้าสาวในชุดแต่งงาน นางฟ้าทะเล ยักษ์ หรือตุ๊กตาไล่ฝน

สิ่งนั้นโดดเด่นอยู่ท่ามกลางความพลุกพล่าน

สายตาดฉันที่มองผ่านกระจกหยุดลงที่เจ้าสิ่งสีขาวบริสุทธิ์นั้น ไม่อาจ

BUN SHOU

สำนักพิมพ์ในเครือ

วังวนฤดูใบไม้ร่วง

ประพันธ์โดย Kotaro Tsunekawa
แปลโดย พรรษา หล้าอุบล
ออกแบบปกโดย ManyMilds

AKI NO ROGOKU

© Kotaro Tsunekawa 2007

First published in Japan in 2007 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION,
Tokyo through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2020 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-651-5

บรรณาธิการบริหาร กวิน โรจนรัตนวาณิชย์
บรรณาธิการ ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนัดดา นิตชาติ
กองบรรณาธิการ โสภิษฐา เข้มทองใหญ่
พิสูจน์อักษร ปรีศนีย์ ดวงพวง, อุทัยวรรณ ประดับไข่มุกข์
กราฟิก ปรีตววรรณ เอี่ยมอรามงคล, อภิสิทธิ์ รสโรสง
ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2563

พิมพ์, เพลทสีและชาวคำ บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด โทรศัพท์ 0-2732-3101-6

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์ 0-2735-6830 โทรสาร 0-2374-1609

ติดตามข่าวสารได้ทาง FB : bunshoupublishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ
ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

วันที่ 7 พฤศจิกายน เข้าวันหนึ่งของฤดูใบไม้ร่วง ไอ เด็กสาว
มหาวิทยาลัย ตื่นนอนและไปใช้ชีวิตตามปกติ ตกค่ำก็กลับบ้าน
เข้านอนเหมือนเช่นทุกวัน แต่เมื่อเธอลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง
เวลากลับย้อนมายังวันที่ 7 พฤศจิกายน อีกทั้งยังเวียนวน
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ยอมไปไหน

ขณะตกอยู่ในความสับสน ไอก็ได้พบกับริวอิจิ ชายหนุ่ม
ผู้ประสบชะตากรรมแบบเดียวกัน เขาจึงพาเธอไปรู้จัก
กับบรรดา 'รีเฟลเยอร์' ผู้คนที่ถูกจองจำอยู่ในวันที่ 7
พฤศจิกายน พร้อมกันนั้นก็ได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับ
'ท่านเคานต์ลมเหนือ' สิ่งมีชีวิตพิสดารที่อาจเกี่ยวข้องกับ
ปรากฏการณ์แสนประหลาดนี้...

พบกับสามเรื่องสั้นแนวลึกลับของสึเนะคาวะ โคทาโร่
ผู้เขียน 'ตลาดนัดรัตติกาล' ที่จะมาสะกดอารมณ์
คุณอีกครั้ง

ISBN 978-616-363-651-5

หมวดนิยายแปล

ราคา 200 บาท

Aki no Regoku

©Kotaro Tsunekawa 2005

First published in Japan in 2005 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo

through TOHAN CORPORATION, Tokyo.